

Децата в сърцето на нашата планета

*Даниела Димитрова Добрева – Иванова
Детска градина „Зорница”, гр. Сливен*

Децата, децата ... – звучи добре в сърцето на планетата. Има ли по-добро място за всеки от мястото, наречено „сърце”?

В човешкия, а и всеки жив организъм, когато сърцето заболее и спре, настъпва физическа смърт. Колкото и тривиално да звучи, хората които ни харесват, споделяме, че ни влизат точно там – в сърцето. А децата – нашето днес и утре, са точно там – в „центъра на планетата”. Всички погледи са отправени към тях – семейство, детска градина, училище... С отглеждането и възпитанието им се занимават толкова много хора и всеки и всички са водени от мотиви за добро. А това добро колко и какво добро е за тези, към които е насочено. Уинстън Чърчил казва: „Каква е ползата от живота, ако не се стремим към благородни каузи и не правим този объркан свят едно по-добро място за тези, които живеят след нас?”

И аз като човек, негласно сключил завет да работи в полза на деца, се надявам да съм послужила на някой от тях да израснат като добри хора. Точно защото съм ги поставила в сърцето и са важни и значими за мен. Това е може би веруюто на всеки учител, посветил живота си на децата.

Децата идват при нас едва проходили, проговорили, изпълнени със сигурност, наивност, доброта. Тръгват си уверени, знаещи, отстояващи своето „да”. Между тези нешлифовани диаманти, по-често пристигат и такива, които трудно се вписват в нашето разбиране за правила и порядък, но това е и предизвикателство и към мен самата, защото „слънцето греє еднакво за всички”. Всички са в сърцето на земята. Наскоро четох нещо, което ме впечатли, докосна сърцето ми по особен начин. „Веднъж един възрастен човек се разхождал по плажа. Не след дълго забелязал хиляди морски звезди изхвърлени на морския бряг. Знаел, че ако не бъдат върнати

в морето, ще умрат. Въпреки това той не направил нищо. Натъжил се, защото били толкова много. След няколко минути забелязал младо момче, което вземало нещо от земята и го хвърляло в морето. Когато се приближил видял, че момчето се опитвало да спаси морските звезди. Всеки път се навеждало, вдигало морските звезди и ги хвърляло колкото може по-дълбоко в морето. Възрастният човек се приближил до момчето и го попитал:

- Защо си правиш труда?

Момчето почти не обърнало внимание на човека, защото тъкмо хвърляло една морска звезда в морето. Тогава казало:

- Господине, за тази има значение!

Разсъждавам за бреговете в моя живот. Може би някой ме е поставил в сърцето на планетата и съм това, което съм. Със сигурност има хора, учители, които са ме хвърлили от брега в морето. Затова искам да бъда като добрия стопанин, който оставя добро наследство, предаващо се от поколение на поколение, защото всяко дете е ценно и заслужава да бъде в сърцето на планетата.